

[Statsministeren]

Jeg skal slutte med at sige, at vi under forhandlingerne med landbruget naturligvis har haft en snæver kontakt med de fire forligspartier og mange overvejelser om, hvordan vi skulle søge at løse de problemer, som vi stod over for. Det er mit indtryk, at der fra de fire forligspartier – jeg kan i hvert fald garantere for det ene – er fuld forståelse for og tilslutning til det, som vi her har opnået.

Må jeg sige, at 1981 ikke bliver noget særlig optimistisk eller forhåbningsfuldt år. Da jeg den 1. og 2. december deltog i Det europæiske Råds møde i Luxembourg, var det en fuldstændig entydig vurdering, at 1981 ville blive det hårdeste år, vi har haft i mange, mange år. Vi kender noget til det for landbruget, vi kender noget til det for erhvervslivet, vi kender noget til det for hele den arbejdsledelsesudvikling, som desværre er blevet forstærket i den seneste tid.

Ikke mindst på den baggrund er det naturligvis også vigtigt, at vi får en fornuftig ordning på hele spørgsmålet om ressourcerne i Danmarks undergrund. Det giver i hvert fald nogle muligheder også for, at vi ikke behøver at se så pessimistisk på 1980'erne som helhed, som vi ellers ville komme til, hvis vi ikke foretog os noget.

Derfor vil jeg sige: jeg håber på ansvar, jeg håber på fantasi, jeg håber på en vis dristighed, og jeg håber fremfor alt på forhandlingsvilje her i tinget også i 1981.

Bertel Haarder (V):

Til det sidste lange og uventede indlæg fra statsministeren vil jeg da gerne sige, at vi håber, han talte på arbejdsministerens vegne denne gang. Vi vil bare meddele ham, at vi, når han spørger os: hvad vil I ellers gøre? siger: vi har da forsøgt i flere år at få arbejdsministeren med på det vigtigste i statsministerens tankegang, nemlig tanken om, at når man har et beskæftigelsesprojekt, må det være nok med højeste dagpenge plus lidt mere, nemlig garantibetalingen. Det har vi forsøgt at få arbejdsministeren med til, når det gælder ungdomsarbejdsledelsesprojekter. Jeg kan nu forstå på ham, at nu er han ved at bøje sig for den tanke, og at der er mulighed for, der sker noget, men det har vi altså sagt længe.

Finansministeren udstråler soliditet, når han heroppefra indbyder til samarbejde om

at tilvejebringe forudsætningerne for, at vismændenes positive regnestykke kan blive til virkelighed. Vi forstår godt, at han så til venstre i salen over på sine egne partifællers stolerækker, for det er dem, han har problemer med at få med. Venstre har opfyldt de forudsætninger, som skal til. Hr. Palle Simonsen kan tale på de konservatives vegne.

Finansministeren siger, at kommunerne har holdt sig inden for rammerne. Sådan som regeringen har defineret disse rammer, har kommunerne holdt sig inden for dem, men de institutionsstyrede udgifter er jo stegt med 5, 6, 7 pct., og der er ikke nogen særlig lysning forude. Når det gælder staten selv, er det sådan, at finansministeren ikke selv overholder den ramme, han har givet kommunerne, for statens udgifter stiger jo med 5,2 pct., og selv om man så ser bort fra arbejdsledelsesunderstøttelserne, stiger de med 3,3 pct., og alene med denne finanslov oprettes der 4.000–5.000 nye stillinger. På de næste 4 år bliver der 200.000 flere, der skal have deres indkomst af det offentlige.

Det må være finansministerens håb om at få det transmitteret i TV, som har fået ham til at klandre os for, at der er visse af besparelserne, vi ikke vil være med til. Vi har anvist rigeligt med andre besparelser, også på socialministerens og arbejdsministerens områder, og disse besparelser er i skønneste samklang både med statsministerens og med vismændenes tanker. Jeg forstår ikke, hvorfor vi skal høre det endnu en gang.

Så blot til sidst dette lille historiske opgør omkring årene 1974–75. Finansministeren siger, at det i virkeligheden slet ikke var nogle gode år, fordi dengang gik lønnen op med 20 pct., købekraften steg som aldrig hverken før eller siden. Ja, det er der noget om. For det første var socialdemokraterne ikke til at hugge og stikke i, når det gjaldt det forsøg, som daværende økonomiminister Nyboe Andersen gjorde på at slæbe dem med til at ombytte en dyrtidsportion eller to med skattelettelser. Den tanke, som socialdemokratiet accepterede 6 år senere, var de fuldstændig uimodtagelige for dengang. Tænk, om de havde accepteret det allerede dengang!

Dernæst skyldes det, at socialdemokratiet ikke ville opfylde den spareaftale, som de daværende septemberforligspartier i september 1974 havde vedtaget, og endelig skyldes det, at socialdemokratiet insisterede på en